

jennifer
crusie

tik
ne
tu

Knugute.lt

Jennifer Crusie

(Dženifer Kruzi)

TIK NE TU

Romanas

Versta iš: Jennifer Crusie, *Anyone But You*,
Harlequin Books, 2006

© Jennifer Crusie, 1996

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Sandra Likaitė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Sandra Likaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2009

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2009

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

Mielieji,

Štai ir sulaukėte asmeninės Fredo knygos.

Dar 1995-aisiais rankraštį, pavadintą „Kaip svarbu turėti Fredą“, atidaviau redaktorei, o ši kaipmat užprotestavo. Po metų buvo išleista knyga „Tik ne tu“. Tačiau pavadinimas čia visai nesvarbus. Man dažnai sako: „Ar žinai, kuri tavo knyga labiausiai patiko? Nagi ta, kaip ji ten vadinasi? A... Fredo knyga“, arba „Ooo, mano mėgstamiausia iš tavo parašytų knygų - toji apie Fredą. „Tik ne Fredas“? Ne, ne toks pavadinimas. Na, juk žinai, ką turiu galvoje.“

Ak, žinau. Fredo knyga.

Net ir recenzentai taip mano... „Library Journal“ rašo: „Netradicinė porelė (jam - trisdešimt, jai - keturiasdešimt) ir sužmogintas šuo, kuris šią istoriją paverčia pačiu šmaikščiausiu, linksmiausiu 1996 metų jausmų romanu.“ Tai gi „Tik ne tu“ jie paskelbė metų jausmų romanu, tačiau kai visos kalbos sukasi vien apie sužmogintąjį šunelį, o ne apie istorijos veikėjų charakterių įtaigumą, belieka pritarti: taip, Fredas griežia pirmuoju smuiku.

Tai Fredo knyga.

Jis nėra kieno nors konkretus šuo, Fredą galima laikyti visų šunų prototipu. Jei tik norite, galite jį vadinti superšunimi. Smaližius, tinginys ir miegalius Fredas susišluotų visus aukso medalius už atliekamus gimnastikos pratimus Šunų olimpinėse žaidynėse. Net abejonių nekyla, kad šis šuo užgožia šeimininkę Niną ir vyruką iš trečiojo aukšto Aleksą, o ką jau kalbėti apie Ninos draugę Čeritę ar Alekso brolių Maksą. Šioje knygoje daug puikių veikėjų, kai kurie jų, mano manymu, stipriausi, kokius esu sukūrusi. Tačiau, viską gerai apsvarsčius, nė vienas jų negali varžytis su Fredu.

Taip, tai Fredo knyga.

Taigi sveiki atvykę į Fredo pasaulį. Tai vieta, kur basetas (!) gali skraidyti (ar bent jau iššokti pro langą), kur niekada nesibaigia šokoladiniai sausainiai, pertepti baltuoju kremu, o tikrai meilei net 10 metų skirtumas nėra kliūtis.

Fredas nieko nekeistų.

Tikiuosi, Jūs pamėgsite šią knygą ir, žinoma, pamilsite Fredą.

Iki pasimatymo!

Jennifer Crusie

(Dženifer Kruzi)

*Skiriu Meg Ruley, Fredo krikštamotei ir
mano nusikaltimų bendrininkei*

*Nuoširdžiai dėkoju Laurie Grant už pro-
fesionalų įvertinimą*

1

Ninai Eskju tik ir tetrūko Fredo.

- Noriu įsigyti šuniuką, - pareiškė ji ruda uniforma vilkinčiai moteriškai, sėdinčiai prie subraižyto ilgo metalinio stalo Riverbendo gyvūnų priežiūros centre. - Kokį nors žvitrų.

- Žvitrų, - atsiduso moteris. - Žinoma, turime žvitruolių. - Ji linktelėjo į pilkšvas metalines duris už stalo. - Eikite ten, leiskitės žemyn.

- Gerai, - Nina užsikišo tamsias garbanas už ausų, pačiupo rankinę ir nužingsniavo pro duris, pasiryžusi išsirinkti pačią energingiausią keturkoję gimtadienio dovaną. Na ir kas, kad vakar jai stuktelėjo keturiasdešimt? Keturiasdešimt metų - puikus amžius moteriai. Simbolizuoja laisvę. Ypač išsilaisvinimą nuo ambicijų apakinto buvusio vyro ir jūdviejų pervertintos

užmiesčio pilaitės, kurią šiaip ne taip pavyko parduoti tik po metus trukusios kankynės - visą tą laiką namo duris varstė potencialūs pirkėjai. Vis dėlto nutiko ir šis tas gera: Nina pagaliau išsinešdino iš to prakeikto namo.

O dabar jai keturiasdešimt. Ką gi, ji visai patenkinta savo amžiumi. Kaip tik dėl šios priežasties ir nusprendė įsitaisyti šunį.

Niną prisivijusi centro darbuotoja tarė:

- Ten.

Ir Nina nusekė paskui ją dar vienų sunkių metalinių durų link. Įsigis šuniuką. Visą gyvenimą svajojo apie šunį, bet Gajus jos nesuprato. „Šunys šeriasi“, - pareiškė jis, kai Nina pasiūlė vestuvių proga padovanoti vienas kitam po šuniuką. Turėjo suprasti, kad tai Ženklas, bet ne, vis tiek ištekėjo ir įsikraustė į namą, labiau primenantį išdailintą mauzoliejų. O paskui praleido penkiolika metų remdama karjeros siekiantį vyrą, be šuns, name, kurio ilgainiui ėmė nekęsti. Šešiolika metų, jei skaičiuotų ir paskutinius, kai jau buvo išsiskyrusi su vyru, bet laukė, kol namas bus parduotas. Bet dabar Nina laisva, turi savo butą ir puikų, nors ir kiek abejotiną, darbą. Trūksta tik vieno - namie laukiančio šilto, smagaus padarėlio.

Centro darbuotoja pravėrė duris ir duslus amsėjimas virto šaižiu siautulingu lojimu. Nina įžengė į betoninę kamerą ir sustingo. Trumpam viską pamiršusi ji žvelgė į pilkuose metaliniuose narvuose uždarytus šunis, o jie garsiai skalijo stengdamiesi patraukti jos dėmesį. Pasibaisėjusi ji iškvėpė:

- Dieve brangus, kaip baisu!

- Kastruokite savo naminius gyvūnėlius. - Moteris sustojo prie priešpaskutinio narvo. - Na štai, - ji darsyk linktelėjo galvą. - Žvitruliai.

Nina prisiartino prie moteriškės ir pažvelgė į narvą. Šunyčiai buvo išties mieli - mažuliukai, spindinčiomis akelėmis, mišrūnai dėmėtu kailiu - jie lipo vienas per kitą, griuvinėjo, cypė ir amčiojo. Tikrai žvitrūs. Dabar tik reikia vieną išsirinkti...

Nina žingtelėjo arčiau ir nejučia dirstelėjusi į paskutinį narvą suakmenėjo.

Narve kiūtojo tik vienas šuo, vidutinio dydžio, kamuojamas depresijos, pernelyg didelis jos butukui ir pernelyg melancholiškai nusiteikęs, turint omenyje jos pačios būseną. Nina norėjo pasisukti atgal į šunyčius, bet kažkodėl neįstengė. Po tamsiomis šuns akimis kabojo

didžiuliai maišeliai, pats jis buvo gunktelėjęs, o baltas kailis nusėtas dėmių, primenančių milžiniškus kepenėlių gabalus. Ant drėgno betono tupintis padaras panėšėjo į didžiulį grifą. Jis nelajo, nė nekrustelėjo, tik žvelgė į Niną. Priminė jos senelio brolių Fredą prieš pat mirtį. Tada Ninai buvo šešeri. Ji mylėjo dėdę Fredą. Bet vieną dieną jo širdis sustreikavo, motinos žodžiais tariant, ir tuo viskas baigėsi.

- Labas, - pasisveikino Nina ir šuo šiek tiek kilstelėjo galvą. Ji pasilenkė, įkišo ranką pro grotas ir pakasė jam paausį. Žvilgtelėjęs į ją šuo užsimerkė iš malonumo, dėkingas už prisilietimą.

- Kas jam? - Nina kreipėsi į centro darbuotoją.

- Nieko, - atsakė ši. - Jis pusiau basetas, pusiau biglis. - Užmetė akį į kortelę ant narvo durų. - Gali turėti psichikos sutrikimų. Šiandien jo paskutinė diena.

Nina išpūtė akis.

- Norite pasakyti...

- Mhm, - moteris brūkštelėjo ranka sau per kaktą.

Nina vėl nukreipė akis į šunį. Šuo pažvelgė į Niną, jo akyse šmėkščiojo mirties nuojauta.

O Dieve!

Nina atsistojo ir užsikišo plaukus už ausų, stengdamasi atrodyti ir elgtis praktiškai bei ryžtingai. Ji neims šito šuns. Jai reikia laimingo žvitraus šunyčio, o šis, net būdamas geriausios nuotaikos, atrodys kaip profesionalus gedėtojas. Be to, jis ne šunytis.

Tiks bet kuris šuo, tik ne šitas.

Nina dar kartą dirstelėjo į šunį ir iš už ausų išsprūdusios tamsios garbanos vėl sukrito ant akių, tarsi atspindėdamos nelaimėlio liūdesį. Šuo vos regimai nulenke galvą, lyg ši staiga būtų tapusi pernelyg sunki, o ausys, regis, dar labiau nukaro.

Negali imti šito šuns. Jis pernelyg liūdnas. Pernelyg didelis. Pernelyg senas. Nina žingtelėjo atgal ir šuo atsidusęs išsitiesė ant šaltų kietų grindų, nieko nesitikėdamas, niekieno nemylimas. O ryt iš pat ryto pažvelgs mirčiai į akis.

Nina atsigręžė į centro darbuotoją ir pareiškė:

- Paimsiu jį.

Moteris kilstelėjo antakį.

- Jis jums panašus į žvitruolį? Nina mostelėjo šunyčių link.

- Juos vis tiek kas nors priglaus, tiesa?

- Greičiausiai.

Nina pažvelgė į vieną iš spurdančių putlučių šuniukų. Keturkojį uodeguotą „Prozaką“¹. Tada nukreipė akis į liūdną vienišą šunį, kurio žavesį, jei kada tokio turėjo, nutrynė senatvė.

- Mudu su šiuo šunimi labai panašūs, - paaiškino ji centro darbuotojai. - Be to, neužmigčiau naktimis žinodama, kad galėjau jį išgelbėti, bet to nepadariau.

Moteris papurtė galvą.

- Visų neišgelbėsi.

- Na, bet šitą išgelbėti galiu. - Nina pritūpė ir kreipėsi į šunį: - Viskas gerai, Fredai. Ką tik išgelbėjau tavo subinę.

Šuo užvertė akis ir įsistebeilijo į ją.

- Nedėkok, nereikia. Smagu, kad galėjau padėti. - Nina atsistojo ir nusekė paskui centro darbuotoją koridoriumi. Jo gale atsisuko - Fredas žingtelėjo į priekį ir įrėmė nosį į grotas.

- Ei, viskas gerai, - šūktelėjo jam Nina. - Grįšiu, kai tik suderėsiu dėl tavo išlaisvinimo.

Fredas sudejavo ir nukėblino į narvo gilumą.

¹ Antidepressantas (čia ir toliau - vert. pastabos).

- O taip, tu mane pralinksminsi, - pareiškė Nina ir nudrožė pasirašyti dokumentų bei susimokėti.

Fredas ne itin nudžiugo, kai centro darbuotoja pravėrė narvą ir leido jam iškrypuoti tiesiai į Ninos glėbį; nuo šuns sklido neįtikėtinais stiprus kvapas.

- Fredai, tu dvoki, - pranešė Nina ir pakėlusi jį ant rankų priglaudė prie krūtinės, mintyse guosdama save, kad šilkinį kostiumėlį bus galima išvalyti ir jis bent jau rudas, kaip ir didžioji Fredo kailio dalis, tad šuns plaukai ant audinio bus ne tokie pastebimi. Šuo pažvelgė į ją ir Nina pridūrė: - Be to, sveri visą toną. - Apkūnus ir aptukęs gyvūnas svėrė lyg akmuo, atrodė, kad visas svoris sutelktas sėdynėje. Ši pastebimai slystelėjo žemyn, kai Nina pamėgino atremti šunį į klubą. Vis dėlto, nors ir klaikiai dvokiantį, gera buvo laikyti jį glėbyje. - Aš tavę išgelbėjau, Fredai, - sukuždėjo šuniui į ausį Nina, šis krūptelėjo pakutentas alsavimo ir kantriai, nors ir be entuziazmo, susitaikė su naujuoju likimo posūkiu.

Fredas kiek atkuto, kai Nina išnešė jį į kiemą, nutviekstą skaisčių saulės spindulių, tačiau jai pabandžius užsimesti visą svorį ant vieno klubo, kol atidarys baltojo „Civic“ dureles, truputį

suirzo.

- Ketinau... įsigyti... šuniuką, - sunkiai alsuodama Nina kreipėsi į Fredą, stengdamasi laisvuuju klubu plačiau praverti dureles. - Nesiruošiau.... pasiimti... pusiau baseto... pusiau biglio... su švinine subine. - Jai pavyko įgrūsti šunį ant užpakalinės sėdynės. Uždariusi dureles Nina atsirėmė į automobilį gaudydama kvapą. Fredas pasimuistė, kryptelėjo pirmyn, atgal, kol galiausiai įsitaisė ant melsvu apmušalu aptrauktos sėdynės, paskui apsisuko ir įbedė šlapią nosį į langą.

- Gerai, - atsidususi tarė Nina. - Jauskis kaip namie.

Ji įsėdo į automobilį ir užvedė variklį. Fredas įsirėmė letenomis į dureles, nosis langu čiūžtelėjo aukšty. Nina su ilgesiu prisiminė šunyčius.

- Mane tuoj supykins, - ji persisvėrė per Fredą ir pasukusi rankenėlę nuleido langą iki pusės. - Tik neiššok. Tavo gyvenimas ką tik pasitaisė.

Išgirdęs jos balsą mišrūnas atsisuko ir, kol ji, užgulusi naująjį draugą, suko langą žemyn, įsistebeilijo šeimininkei į akis. Nina paleido rankenėlę ir pažvelgė į šiltas rudas Fredo

akis....